

Daar is het veilig en daar kunnen we wachten den dag, dat Jezus komt.

C. B.

KERKELIJK LEVEN.

De brochure van Ds. Schilder.

Om wat schot te brengen in de plaatsing van de voorradige copy, zetten we voor een week onze rubriek stop. Slechts voor één zaak vragen we de aandacht.

Elders kondigt Ds. Schilder naar redactionele regel zelf zijn brochure aan: Een hoornstoot tegen Assen?

Maar ik wil hier toch een gedachte in overweging geven, welke hij stellig niet ter sprake zal brengen.

De brochure van den anonymus (die gelijk men weet voor ons geen anonymus meer is), waartegen de brochure van Ds. Schilder zich richt, wordt op ruime schaal van schismatische zijde verspreid.

In „W. en G.“ kon men lezen, hoe ze voor een kwartje verkrijgbaar wordt gesteld.

En naar ik hoor wordt ze aan kandidaten, die examen doen voor de classes onzer Kerken en ook wel aan anderen gratis toegezonden.

Zou het nu geen aanbeveling verdienen, om de brochure van Ds. Schilder, die de beschuldigingen van den anonymus letterlijk uiteenrafelt, zoodat er niets, maar dan ook niets van overblijft, te brengen in de gezinnen van onze dwalende broeders en zusters, opdat zij beter worden ingelicht?

Zij toch lezen onze bladen in den regel niet.

Zij worden slechts door schismatische of liberale pers op de hoogte (?) gehouden.

En nu kan de brochure van Ds. Schilder zoo uitnemend dienen om hen tot nadenken te brengen.

Zij is pittig en puntig, maar ook rustig en waardig geschreven.

Zij doet, wat reeds herhaaldelijk gedaan is, de meendeels onde klachten van den anonymus afwijzen, maar ze doet dit, gelijk te verwachten was, op oorspronkelijke wijze, zoodat zij toch de bekoring van het nieuwe heeft.

Als men haar bij de schismatische broeders en zusters aan huis bezorgt, behoeft men niet bevreesd te zijn, dat ze niet gelezen wordt.

Nu kan men daarvoor op verschillende manieren zorgen.

Wie verwant of kennis in de schismatische kerken heeft, kan twee exemplaren van de brochure bestellen, één voor zichzelf en één voor den ander.

Maar allicht meent men dan, dat misschien een ander daarvoor eer in aanmerking komt.

Daarom zou het goed zijn, indien de verspreiding meer georganiseerd geschiedde door middel van een comité.

Nu kan men op plaatsen, waar schismatieken of bezwaarden zijn, gemakkelijk zulk een comité vormen. De som, welke bijeen te brengen is om het plan te volvoeren loopt niet zoo hoog. Immers is het aantal van hen, die voor toezending in aanmerking komen gering vergeleken bij de leden onzer Kerken.

Uitgezonderd dan in Amsterdam-Zuid.

Met het oog op dit laatste rijst de vraag of het niet beter is één comité voor het heele land te vormen.

Wie wil zich daar voorspannen?

Wij zelf kunnen dit niet op ons nemen, maar willen, indien gewenscht, gaarne onze bemiddeling aanbieden om hen, die bereid zijn deze propaganda te voeren, tot elkander te brengen.

Van een grootscheepschen opzet is hier vanzelf geen sprake.

Van groote financiële offers ook niet.

Schismatieken en wankelen vormen bij hooge raming ruim één procent van de leden onzer Gereformeerde Kerken.

Dit komt dus hierop neer, dat honderd leden, groot en klein, zorgen voor één brochure.

Of anders berekend: dat het comité zich belaste met de verzending van 12 à 1500 brochures.

Men zegge niet in zijn haasten: het geeft toch niets, omdat psychologische factoren in de zaak van het schisma telkens sterker blijken dan logische en daartegen geen argumenten baten.

Gij weet nooit wat een woord op zijn pas — en dat is deze brochure — kan uitrichten.

Daarenboven rust op ons ook de plicht te maken, dat niemand te verontschuldigen zij.

HEPP.

LITERATUUR EN KUNST.

Callenbach's Kerstboek

(naar aanleiding van den Iustrumbundel 1928).

Onze lezers kennen de uitgave, waarmee sinds eenige jaren de Vereeniging „Christelijke Bibliotheek“ haar nieuwen jaargang begint, het Kerstboek, gewoonlijk met den naam van den Uitgever: Callenbach's Kerstboek genoemd. Velen zullen als lid van deze vereeniging, die al meer dan 30 jaren haar verdienstelijk werk heeft verricht, de verschillende edities van dat kerstboek bezitten, en ook is elke nieuwe proeve bij zijn ver-

worstelen aan dien greep; en hoor, daar klinken de klokken der eeuwigheid, het lied van het vergaan.

Dat is het beangstigende van den Oudejaarsavond. Die huiveringwekkende wetenschap, dat we vergaan: dat we ons haasten naar de eeuwigheid. En dat er niets is hier beneden, waaraan we ons vast kunnen houden.

We haasten ons voorbij. Met onze schuld, waarmee we straks voor God moeten verschijnen. Met het leven, dat Hij ons gaf — en wat zullen we antwoorden op de vraag, wat we er mee hebben gedaan? Met de zonde, die elk onzer dagen bedreven werd, vaak tegen beter weten in.

Waaraan zullen we ons dan vasthouden? Wat is er dan, dat ons steun kan bieden om niet te vergaan?

Hier beneden is het niet. „Maar Gij zijt Dezelfde“. Zie, daar is de Rots der eeuwen, waarop zondaars kunnen staan om niet verzwolgen te worden in den stroom en niet te vergaan in het gericht.

Laat ons dan opklimmen naar die heilige bergen, waar het veilig is, en waar een zondaar schuilen kan. Daar staat men veilig. Daar komt niemand om, die met den nood van zijn leven schuilplaats zoeken kwam op die Rots.

Want dat God dezelfde is, dat is nog veel meer, dan alleen uitdrukking van het op zichzelf weinig zeggende begrip van onveranderlijkheid.

Die naam: Dezelfde, legt verband tusschen verleden en heden. Ge denkt er altijd iets naast, als ter vergelijking. Er hoort iets ter vergelijking op te volgen: Dezelfde als...

God is dezelfde — ge voelt wel, dat is op zichzelf niet compleet. Daar hoort nog iets achter als tweede lid der vergelijking. Wat er achteraan hoort, staat hier niet. Ge moogt er schier oneindig veel achter plaatsen, lezer. Wil ik u een paar dingen er achter schrijven?

God is dezelfde, als Hij aan de mannen en vrouwen zich heeft getoond, van wie de Heilige Schrift en historie vermelden als om strijd, dat tus. Hij was hun de vergewende en de barmhartige en de zegenende en de verhoorende God. En Hij is nog Dezelfde, als Hij voor hen is geweest.

Hij is dezelfde als Hij aan onze vaders is geweest. We hebben uit het leven van onze vaders gehoord van Zijn liefde en genade en uitredding en trouw — en Hij wil dezelfde zijn aan ons.

Hij is dezelfde nog als Hij vroeger zich aan ons heeft getoond. Hij heeft gezegend en geholpen — en Hij blijft onveranderd zichzelf gelijk.

Schrift en historie vermelden als om strijd, dat Hij is de genadige en de ontfermende en de getrouwe en de wijze — en wat zal ik meer zeggen? En Hij is dezelfde, als Hij van zich in Zijn Woord spreekt en in de geschiedenis van Zijn volk.

Dan mogen we het wagen, lezer, om op die Rots te gaan klimmen! Als Hij dezelfde is, als Hij heeft gezegd en als Hij dezelfde blijft als Hij steeds is geweest, ja, dan kunnen zondaars als wij het wagen om onze zondige voeten te planten op die Rots, waar het veilig is. Dan durven we het wagen, om andere zondaars na te klimmen en onze ziel en ons leven in het vergaan te bergen in Zijn getrouwe hand.

We hebben het immers ondervonden, dat Hij dezelfde is. Dat Hij woord hield. Dat Hij Zijn beloften vervulde tot de laatste toe.

En nu het jaar sterft, en we de ernstige Oudejaarsklanken hooren dreunen in ons leven en door ons hart — nu grijpen we ons vast aan dien God. En als om te motiveeren, waarom we het willen wagen met Hem, en met Hem alleen, zeggen we tot Hem: „Gij zijt dezelfde“.

We zeggen het dankend, want Hij heeft het getoond.

En we zeggen het geloovig, als we hooren het lied van het vergaan. Dan houden we ons vast aan Hem alleen. Dan klimt onze voet opwaarts naar Hem heen. Het mag, lezer, want Jezus Christus heeft dien weg gebaad voor zondaars.

Als dan straks de Oudejaarsklokken u roepen het lied van sterven en vergaan, klim dan opwaarts naar Hem heen, om te schuilen aan Zijn hart en berging te zoeken daar voor den komenden toorn.

Nergens is het vaste punt, waar we kunnen staan.

Nergens, dan op die Rots.

UIT DE SCHRIFT.

De Rots der Eeuwen.

... maar Gij zijt dezelfde en Uwe jaren zullen niet geëindigd worden. Ps. 102: 28.

Een lied, in de donkerheid gezongen. Een kind der tranen.

Engte verschrikking viel over den zanger heen en over die rondom hem zijn. En hij wat beneden is, kan hij ook geen hulp verwachten. Alles, wat hier is, sterft weg en zinkt straks weg in den nacht van den dood. Het verglijdt en wordt voortgedreven op de stroomen van den tijd. Nergens is het vaste punt, waarop men steunen en waaraan de sterveling zich vasthouden kan.

Maar als dan de zanger heeft rondgezien beneden, dan heft hij den blik opwaarts, „om op God te letten“. Dan beurt hij het oog uit de nevelen en de beklemmende donkerheid van wat hier is, naar boven. Daar is het vaste steunpunt voor zijn ontruste ziel: Gij zijt dezelfde, en Uwe jaren zullen niet geëindigd worden.

Dat is God nu: Dezelfde. Die nooit verandert. Steeds dezelfde. Hoeveel jaren ook voorbijgaan: hoeveel geslachten ook van dien God zien en hooren — altijd weer en altijd nog dezelfde, onveranderd en onveranderlijk.

Wij menschen blijven niet dezelfde. Geen oogenblik. Altijd het wisselen en het veranderen. En alles, wat wij zien, verandert evenals wij zelf. Niets bestendigs hier beneden. Dezelfde — dat geldt van niemand en niets. Alles verglijdt en vergaat en drijft voorbij als de koude bergstroom, wier wateren rusteloos bruisen langs den voet van de rotsen voorbij.

Maar die rots — die blijft staan. Onveranderd. Hoe lange jaren en hoeveel eeuwen ook de golven voortgestuwd worden langs zijn voet — hij staat. Hij is dezelfde na eeuwen nog.

Dat is God. Dezelfde. De Rots der eeuwen. Alles vergaat, maar Hij blijft en Hij staat.

Dat is nu de troost van den geloovigen zanger. Rondom heeft hij tevergeefs uitgezien naar hulp, en nergens was een vast punt, waarop zijn voet kon staan. Maar hij zag God, zijn God, als de Rots in het midden van den stroom — en jubelend klom hij opwaarts, om met beide zijn voeten te staan op die Rots, waar het veilig is.

Bijna is 1928 voorbijgesnel. Nog een paar dagen — en het is geschied. Het jaar sterft, en straks zullen de klokken met machtige stemmen roepen door den onrustigen nacht, dat het oude is voorbijgegaan en het nieuwe is aangevangen.

Daar trilt een huivering door de menschenziel in deze dagen.

Er is iets van eeuwigheidsbesef, dat ontwaakt. Van het voorbijgaan en versterven. Dat angstaanjugende besef, dat het alles voorbijgaat en weggedreven wordt naar de mysterieuze eeuwigheid heen.

Dag aan dag gaan we heen en haasten ons naar de eeuwigheid. En toch, we merken het niet en we hooren het niet. We hebben geen tijd immers, om te denken over ons vergaan en over de wachtende eeuwigheid.

Tijd? Wel, we hebben voor niets meer tijd. Op de eenzame dorpen, zegt men, moeten nog menschen zijn, die tijd hebben, maar wij niet meer. We hebben zelfs geen tijd, om te meten de snelheid, waarmee we gaan naar de eeuwigheid. Maar op een avond als de komende Oudejaarsavond is het, als staan we even stil. Dan komt de onevenwichtige mensch van dezen tijd even tot rust en tot zichzelf. Dan is het, als grijpt hem de eeuwigheid aan met zooveel geweld, dat hij zich niet kan ont-